

hlášení; nebylo sice udáno, kolik činí zbývajících dluh žalovaného, za něž se dovolatel zaručil, toho nebylo však k platnosti rukojemství třeba, neboť podle § 1346 obč. zák. vyžaduje se sice písemné formy pro převzetí rukojemství, nikoli však, aby v písemném prohlášení byl zaručený peněžní dluh přesně vypočítán. Že by dovolatel byl skutečný stav dluhu svého bratra nebyl znal, neb že by žalující strana požadovala od něho placení vyšší sumy, než za kterou se zaručil neb kterou při převzetí záruky předpokládal, nebylo vůbec namítáno, a není ani v dovolání tvrzeno. Úroky, k jejichž placení podle §§ 1333 a 1334 obč. zák. byl odsouzen, mají svůj právní důvod v nedodržení platební lhůty. Lichá jest proto námitka opřená o § 1353 obč. zák., že při převzetí rukojemství nebylo o úrocích řeči, a dovolatel neměl býti z důvodu rukojemství odsouzen k jejich placení.

Dovolání podané z důvodů čís. 2. a 4. § 503 c. ř. s. není v žádném bodě opodstatněno.

Výrok o útratách spočívá na §§ 41 a 50 c. ř. s.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 28. listopadu 1928 Rv II 84/28. K. L. J.

Domáhati se, by soudem byla určena výše úplaty, kterou spoluvlastník domu jest povinen poskytovat druhému spoluvlastníku téhož domu za to, že užívá bytu ve společném domě, lze jen pořadem práva a nikoli v řízení nesporném.

Spolumajitel domu čp. 150 v P. domáhal se rozhodnutí soudu v řízení nesporném o určení výše obnosu, který druhý spolumajitel téhož domu má platiti jemu za užívání bytu ve společném domě; ježto oba jsou spoluvlastníky domu stejným dílem, nedošlo k dohodě mezi nimi při rovnosti hlasů v tomto směru a proto navrhovatel, dovolávaje se předpisu § 835 obč. z., žádá za rozhodnutí soudce v řízení nesporném. Jelikož odpůrce nesouhlasil s návrhem výše uvedeným, byl navrhovatel prvním soudem odkázán na pořad práva.

Stížnosti do usnesení toho podané nevyhověla druhá instance z těchto důvodů: První soudce odmítl žádost a poukázal navrhovatele na pořad práva proto, že odpůrce nesouhlasí s návrhem na zavedení řádné správy domu čp. 150 v P. jako společného majetku odpůrce a navrhovatele a úpravu činže z bytu odpůrcem tamže obývaného a jest proto podle § 835 obč. z. je-

dině pořad práva na místě. Navrhovatel ve své stížnosti uvádí, že toto usnesení není správné proto, že měl rozhodnouti soudce v řízení nesporném, ježto nejde tu o uplatňování sporného práva soukromého, nýbrž o úkon správy, kde by i los event. rozhodčí mohl rozhodovati.

Rekursní soud neshledal stížnost odůvodněnou z těchto důvodů: Mezi stranami nejde tu o poměr nájemní, nýbrž o rozdělování užitků ze společného domu po rozumu §§ 839 a 840 obč. z., čehož předpokladem jest určení výše částky, kterou odpůrce má platiti z místností jím v domě čp. 150 v P. obývaných, kterou částku navrhovatel odhaduje na 4500 Kč ročně.

Sám žadatel tvrdí, že o poměr nájemní tu nejde, což odpůrce potvrzuje. Nelze tu tedy použiti zákona o ochraně nájemníků a žádná strana se ho také nedovolává. Mezi stranami jest nyní roztržka, mnoho-li ročně má odpůrce platiti za užívání bytu jako spoluvlastník ve společném domě, kde bydlí mocí svého práva spoluvlastnického.

Navrhovatel se dovolává ustanovení § 834 a 835 obč. z. Podle § 834 a 845 obč. z. při důležitých změnách, které byly navrženy pro zachování neb lepší užívání hlavní věci, neplatí většina hlasů, spíše rozhoduje při takových změnách, na př. stavbách, soudce, a to v řízení nesporném, při rovnosti hlasů rozhoduje vždy soudce, když se účastníci neshodnou, tedy soudce nesporný, což podle rozh. ze dne 5. VI. 1878 č. 7018, jehož se žadatel ve své žádosti dovolává, platí, i kdyby se jednalo o záležitost týkající se řádné správy (Ehrenzweig. System z r. 1923, str. 153.). Zde tedy rozhodnutí tkví v tom, zda jde o záležitost spadající pod § 834 a 835 obč. z., o níž by nesporný soudce měl a mohl rozhodnouti.

O takovou záležitost tu však nejde. Jest ovšem pravda, že opatření správní, sporné mezi spoluvlastníky (o stavbě), pokud soud má vůbec vliv na správu (rozh. ze dne 24. I. 1904, č. 296 Gl. U. z 13. V. 1908 RI 238/8 Gl. U. 4233), náleží rozhodnouti soudci nespornému, nenáleží mu však stanovití nájemné, resp. relutum za užívání bytu, které má platiti některý ze spoluvlastníků (rozh. ze 14. I. 1913 RII 15/13 Gl. U. 6240). V podstatě tu jde o zjištění povinnosti odpůrce platiti úplatu a jakou za užívání bytu ve společném domě oproti navrhovateli jako druhému spoluvlastníku a nejde tu ani o nějakou navrženou důležitou změnu pro zachování neb lepší užívání společného domu, ani o záležitost týkající se řádné správy domu. Toto zjištění lze však vytknouti pouze pořadem práva (rozh. Vážný č. 5186 a 5570).

Ostatně z přednesu stran jest zřejmo, že by ani nesporný

soudce tuto otázku rozhodnouti nemohl, poněvadž závisí rozhodnutí na zjištění mnoha sporných okolností: měly-li strany mezi sebou něco vyjednáno ohledně bytu, či neměly, zda mlčky dán souhlas k určitému relutu za byt, jak se vyúčtování mezi nimi dalo, co všecko platil odpůrce, jakou hodnotu má nyní byt tohoto atd. To vše ve smyslu § 1 a 2 č. 7 nesp. pat. vymyká se nespornému řízení.

Na místě jest tu žaloba; nelze také souhlasiti s tím, když stěžovatel ve stížnosti dovolává se § 836 obč. z., neboť o zřízení správce společného domu tu nejde a ostatně i kdyby tu šlo, tu podle rozh. nejv. soudu ze dne 23. VI. 1920 RI 382/20 S. N, S, sv. II. č. 558 o tom, zda se má vůbec zřídit správce věci společné, lze při rozporu spoluvlastníků rozhodnouti jen pořadem práva.

Mimořádnou dovolací stížnost stěžovatele zamítl nejvyšší soud z těchto důvodů:

Stěžovatel neprávem vytýká napadenému usnesení, že jím byl porušen zákon. Rekursní soud vystihl zcela správně, že návrhovateli jde v podstatě o to, aby byla soudem určena výše úplaty, kterou odpůrce jako spoluvlastník domu čp. 150 v P. jest povinen poskytnouti návrhovateli jako druhému spoluvlastníku téhož domu za to, že užívá bytu ve společném domě.

Toho lze se domáhati jen pořadem práva a nikoli v řízení nesporném, neboť jde o právo podílníků na společné věci se zřetelem k jejím užitkům podle § 839 a 840 obč. z., v němž se podílníci neshodují, takže ustanovení § 835 obč. z., jehož se dovolává stěžovatel, se na tento případ ani nehodí. Napadené usnesení jest tudíž ve shodě se zákonem a pro mimořádnou dovolací stížnost podle § 16 nesporného řízení není tu podnět.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 3. ledna 1929 RI 1012/28-I.

Smlouvy správce podstaty úpadkové při dalším vedení obchodu ujednané jsou právními jednáními úpadcovými, dlužníkem stává se úpadce a nikoli úpadková podstata nebo věřitelstvo, jimž se nedostává osobnosti v právním smyslu. K výkladu § 60 konk. ř.

Žalobu ze smlouvy ujednané v době trvání konkursu, který skončil nuceným narovnáním, podanou proti bývalému úpadci, zamítl prvý soud pro nedostatek pasivní legitimace; odvolací soud zrušil rozsudek a nařídil další jednání. Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti z těchto důvodů: